

TIJD GEESTEN

MONSTERLIJKE
STREKEN

VICTOR PIÑEIRO

TIJD GEESTEN

MONSTERLIJKE
STREKEN

VICTOR PIÑEIRO

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Zondagnacht werd ik om zeventien minuten over drie wakker van een vliegende aap die me in mijn gezicht sloeg.

Het was al niet zo'n beste avond geweest. Mijn zusje Brady had een sparringpartner nodig gehad om haar les Braziliaanse jiu-jitsu op te oefenen. Daarna had mijn beste vriend Wiki iemand nodig gehad om hem te overhoren over kwantummechanica, gewoon voor de lol. Mijn lichaam was dus tot moes geslagen en mijn hoofd was helemaal gaar. Het enige wat ik die avond had gewild, was een verrassingsmenu van twintig gangen sushi en acht uur lekker slapen. En wat had ik gekregen? Aangebrand gehaktbrood en slapeloosheid.

En nu een extreem onwelkome gast. Hij moest heel stil zijn geweest, want ik had het raam niet horen opengaan en ik had ook het griezelige geluid van vlak naast me klapperende vleugels niet gehoord. Ik lag net over pekelvles te dromen toen ik één oog opendeed en iets op mijn borst zag zitten. Iets in de vorm van een enorme, harige aap. Met epische vleugels. Die met zijn ene hand op mijn wangen sloeg en met zijn andere mijn mond dichthield.

'Mmmfffhhhhhmnnn!' schreeuwde ik door zijn hand

heen. Ik hoopte dat hij dat correct zou vertalen als: ‘Had je niet bij de voordeur kunnen aankloppen, als een normale aap? Wat is er mis met jou? Ben jij soms te goed voor de voordeur?’

Hij moet er iets van begrepen hebben, want hij gaf me zijn breedste apengrijns en wees naar de deur.

Ik liep achter hem aan de trap af en hoopte vurig dat hij mijn ouders niet wakker zou maken. (‘O, hé mam, dit is mijn vriend Billy. Behaard? Vleugels? Nee hoor, hij is gewoon een beetje vroeg in de puberteit.’) Hij bracht me naar de voordeur en gebaarde dat ik die moest openmaken. Alles was al zo gestoord dat ik niet raar zou opkijken als daar een gorilla zou staan beatboxen.

Schoolhoofd Gale...? Ze was doorweekt en had een wanhopige blik in haar ogen.

‘Javi. Sorry dat we je op zo’n lompe manier wakker maken. Ik moet je iets vragen. Mag ik binnenkomen?’

Vijf minuten later, na een kop thee en nog meer excuses voor het wakker meppen, kwam de aap uit de mouw.

‘Javi, ik moet onmiddellijk naar huis.’

Misschien kwam het doordat het midden in de nacht was, maar ik begreep er niets van en schudde mijn hoofd. ‘Eh... Bent u vergeten waar uw huis is? Ik kan de route wel even tekenen. Het is niet zo ver. Was u aan het slaapwandelen?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, Javi. Niet naar dat huis. Naar huis.’

Toen begreep ik het. Oz. Ze wilde dat ik haar terugstuurde naar Oz. En ja. Geloof het of niet, maar mijn schoolhoofd is echt Dorothy Gale uit *De tovenaars van Oz* en ik kon haar echt terugsturen.

We gingen naar de kelderdeur, daalden de krakende trap af en liepen naar de kooi. Onder de trap, verborgen achter stapels oude kranten, stond iets wat eruitzag als een superchique vogelkooi. De spijlen waren dik en er was nergens een sleutelgat te zien, omdat – verrassing! – je de kooi letterlijk alleen maar kon openmaken met een toverwoord. De eerste keer dat we dat probeerden, waren we aangevallen door dezelfde reuzenaap die me net wakker had gemept, plus veertien van zijn maten. Gelukkig waren we nu vrienden.

‘Hier is hij, mevrouw Gale,’ fluisterde ik en ik gaf haar de kooi. Ze deed haar mond open om het toverwoord uit te spreken en keek me toen even aan. In de kooi lag de bel: de bel waarmee we heel makkelijk iedereen uit de geschiedenis of uit verhalen kunnen oproepen. Ze had de bel strak in een doek gewikkeld zodat hij echt niet kon gaan rinkelen en liet me elke maand het wachtwoord van de kooi veranderen. (Nadat we een paar maanden geleden de piraat Zwartbaard hadden opgeroepen, wilde ze zeker weten dat de bel niet in verkeerde handen zou vallen.) Ze keek me nog een laatste keer ernstig aan en ik glimlachte zenuwachtig. Ze haatte mijn wachtwoorden.

‘Pittige peperpita.’

‘Kunt u Javi alstublieft geen wachtwoorden meer laten bedenken, mevrouw Gale?’ Mijn zusje kwam de trap af. ‘Ze worden iedere maand erger.’

‘Brady!’ riep ik. ‘Je weet dat het halfvier ’s nachts is, hè?’

‘Je weet dat er in mijn kamer een vliegende aap met mijn poppen zit te spelen, hè?’

‘Goed punt. Goedemorgen, Brady.’

‘Mijn excuses daarvoor,’ zei mevrouw Gale. Ze haalde

de bel uit de kooi en wikkelde de doek eraf. ‘Als dit niet zo’n verschrikkelijk noodgeval was, zou ik hier niet op dit uur van de nacht zijn.’

Brady knikte. ‘Mist u de Laffe Leeuw of zo?’

Ze glimlachte heel even, maar toen werd haar gezicht weer serieus. ‘Nee, er zijn problemen thuis, dus jullie moeten me terugsturen. Vooruit.’

We renden de trap op naar onze eetkamer. Daar stond Andy luid te spinnen. Andy is niet onze kat, hij is onze tafel. Het is een lang verhaal.

‘Andy, veel te lang niet gezien. Ik hoop dat alles goed met je gaat. Ik moet dringend naar huis. Niet naar Kansas. Mijn andere huis.’ Gale ging aan het hoofd van de tafel zitten en gaf mij de bel.

‘Ik denk dat ik precies een maand nodig heb om de zaken thuis in orde te maken,’ zei ze tegen Brady en mij. ‘Jullie moeten me over precies een maand weer oproepen. Op 13 oktober. Maar geen dag eerder. En Javi, Brady... laat alsjeblieft niemand anders Andy gebruiken terwijl ik weg ben. Beloof me dat.’

We knikten en hieven de bel op, klaar om ermee te rinkelen.

‘Wacht!’ zei Brady. ‘Hoe moet het nu op school?’

‘Ik heb op het laatste moment voorbereidingen getroffen met de belangrijkste leraren. Zij zullen ervoor zorgen dat de school soepel blijft draaien terwijl ik weg ben.’

Ik stak mijn hand op. ‘Wie wordt het nieuwe schoolhoofd terwijl u er niet bent?’

Gale glimlachte. ‘Ik laat jullie in goede handen achter.’

Ik rinkelde met de bel. Er klonk een luide plof en mevrouw Gale was verdwenen. Even was alles heel stil. Toen

hoorden Brady en ik een geluid en draaiden ons langzaam om naar de keuken. De vliegende aap zat in onze koelkast het gehaktbrood op te schrokken.

2

‘Diespertate niñitos!’ Ik schoot wakker van keiharde muziek van beneden. Het was bijna even erg als de meppende aap. ‘Tijd om naar school te gaan!’ *Mami* was allerlei soorten herrie aan het maken in de keuken. Ik rolde uit bed met duizend wallen onder mijn ogen en sjokte naar de eetkamer, waar ik in een stoel neerplofte en meteen weer half in slaap viel. Maar *mami* schoot de keuken uit en begon met vlakke handen het ritme van de veel te harde salsamuziek mee te slaan op tafel, alsof het een conga was.

‘*Levantate, Javi!* Het zonnetje schijnt! Dame una sonrisa!’

Dat is *mami*. Ze lijkt op een accu van een meter zestig die zo ramvol opgeladen is dat ze elk moment uit elkaar kan knallen. Je weet toch wat ze over moeders zeggen? Dat ze bestaan uit pure liefde? Mijn moeder bestaat uit professioneel vuurwerk, het slagwerk van een fanfare en de drumsolo’s van een hardrockband. Ik zweer dat ze cafeïne in plaats van bloed in haar lijf heeft zitten.

‘Dónde está Brady? Brady! Wakker worden! Vamosss!’ Ze danste de trap op, meebrullend met het nummer dat toevallig op stond, en klopte op de maat van de muziek op de deur. Ze denkt dat het hele huis haar drumstel is.

Brady is nog minder een ochtendmens dan ik. Ik kon haar horen grommen en kreunen van waar ik zat. ‘Als ik het tempo er niet in hou, komen jullie nooit op tijd op school. Hup! Opschieten!’

Twee minuten later smeed Brady een kom op tafel, gooide er wat muesli in en begon agressief te eten, met de chagrijnigste blik die je je maar kunt voorstellen. De muesli maakte haar langzaam wakker en haar duivelse blik zwakte af tot een valsig gestaar. Dat betekende dat ik haar iets kon vragen zonder in steen te worden veranderd.

‘Hoe laat ging señor Behaarde Vleugel eindelijk weg?’

‘Zonsopgang,’ kreunde ze. ‘Toen we het dansje echt goed kenden. Het is wel een aap met talent.’

Ik liet een lange, lage fluittoon horen. ‘Oef. En wie denk jij dat het nieuwe schoolhoofd wordt?’

Ze at een paar seconden zwigend door. ‘Mevrouw Kahlo? Of Sherry-Zadi? Ik kan geen andere leraar bedenken die niet van het padje af is.’

‘Ik duim dat het Ahab is. Die goeie ouwe Scrimshaw laat ons binnen een paar dagen in matrozenpakjes rondlopen en met walvissen worstelen.’ We moesten zo hard lachen dat we muesli in het rond sproeiden.

‘Ho! Caramba! Wie van jullie is er in de koelkast tekeergegaan?’ *Mami* stond voor de open koelkastdeur naar binnen te kijken alsof ze een plaats delict onderzocht.

‘Dat is ons teken,’ fluisterde ik. Brady en ik grepen onze rugzakken en gingen ervandoor. Toen ik de deur achter me dichttrok, riep ik: ‘We hadden vannacht een vliegende aap op bezoek en die kreeg een beetje honger. Hij heeft niet zulke goede manieren!’ Ik had geleerd dat je dat soort vragen maar het best naar waarheid kunt beantwoorden,

omdat niemand die toch ooit gelooft.

‘Zijn de vliegende apen vannacht langsgekomen?’ vroeg Wiki, die net kwam aanlopen over ons grasveld. Wiki is mijn beste vriend en is eigenlijk een stel hersenen op pootjes. Als wetenschappers ooit zijn intelligentie zouden proberen te meten door zijn hoofd op een computer aan te sluiten, zou de computer ontploffen.

‘Dat is een lang verhaal,’ zei Brady. ‘Maar laten we eerst een stuk bij ons huis vandaan lopen. Voordat *mami* ontdekt wat de aap in de garage heeft gedaan.’

Brady, Wiki en ik liepen snel het pad voor ons huis op, tot we het gigantische kasteel zagen liggen dat toevallig onze school was.

‘Dus ze zegt: “Ik laat jullie in goede handen achter,” en poef! Ze is weg. Dag, schoolhoofd.’ Brady was het hele verhaal enthousiast aan het navertellen. Ik vulde haar aan met het deel over de meppende aap.

‘Dit is verontrustend. Hoogst verontrustend.’ Wiki wreef over zijn kin. Bijna alles was hoogst verontrustend voor Wiki, behalve de loterij winnen of puppy’s aaien. Die gast genoot er gewoon van om hoogst verontrust te zijn. ‘Ik kan geen goede kandidaat voor de rol van schoolhoofd bedenken. Geen andere natuurlijke leider, zoals Gale. Niemand die ons kan redden als er iets misgaat. O.’ Hij bleef ineens stilstaan. ‘Heeft ze nog iets over Andy gezegd?’

Brady haalde haar schouders op. ‘Niemand anders mag hem gebruiken. Ze heeft het ons laten beloven. O, en weet je al wat Javi’s wachtwoord deze maand is?’

‘Ik probeer niet te –’

‘Pittige peperpita!’ zei ik en ik hoopte op een heel klein glimlachje.

Wiki rolde met zijn ogen. Toen liepen we een tijdje zwijgend verder en ik vroeg me af of Wiki aan Gale dacht, aan Andy of aan de heetste peper voor in een pitabroodje. (Madame Jeanette, als je het wilt weten.)

‘Een school zonder leider. Zonder beschermer. En die tafel die daar in jullie eetkamer staat, klaar om ons leven weer te verwoesten. Terwijl ik juist dacht dat dit schooljaar zo goed was begonnen.’ Wiki zat nu helemaal in de stress-stand. Je kon het gewicht van de wereld op zijn schouders zien drukken.

‘Hé, één ding tegelijk,’ zei ik in een poging om de spanning te laten wegvloeien, zoals ik altijd deed. ‘Laten we eerst maar eens kijken wie ze als schoolhoofd heeft uitgekozen. Misschien hebben we allemaal één geweldige leraar over het hoofd gezien. Misschien zijn we straks zo blij met het nieuwe schoolhoofd dat we willen dat hij of zij het blijft.’

Wiki leek niet overtuigd.

Onze wegen scheidten zich in de hal. Wiki ging naar de wc’s en Brady liep mee naar mijn kluisje om de flitsende rekenmachine die we samen gebruikten op te halen. (Niet dat zij hem nodig heeft, maar ze vindt het leuk om haar vriendinnen ‘o’ en ‘ah’ te horen roepen, en *mami* gaat er in geen duizend jaar twee voor ons kopen.)

Toen we langs de gymzaal liepen, kwamen we langs alle prijzenkasten met gouden poppetjes die op hun voetstukjes tegen een voetbal schopten of een honkbal wegsloegen. Waarom o waarom had ik deze route naar mijn kluisje gekozen? Dit verpestte altijd gegarandeerd mijn dag, en vandaag was een dag die juist goed zou moeten zijn.

Vlak voor de laatste kast bleef ik staan. Hier stond een

beker die niets met sport of gym te maken had. Op een grote blauw met witte zuil lag een met goud omhulde sandwich in al zijn verrukkelijke glorie. Sandwichkampioen van Finistere: Reggie Donaldson. Het deed iedere keer weer pijn als ik die stomme naam op die stomme beker zag staan.

‘Gewoon een belegde boterham,’ gromde ik. ‘Hoe durft hij. Echt, hoe kun je nou een sandwichwedstrijd winnen met een belegde boterham? Dat is niet eens een sandwich! Het hele punt van een sandwich is juist dat de vulling tussen twee andere dingen ingeklemd zit! Bovendien moet je hem zonder vork en mes kunnen eten. Reggie had letterlijk vorkjes naast zijn boterhammen liggen zodat de juryleden ze konden proeven. Hoezo is dat een sandwich? Alsof je een pizzawedstrijd wint met een calzone!’

Verliezen is balen. Verliezen terwijl je zeker wist dat je zou winnen is nog erger balen. Maar een wedstrijd verliezen die de leraren speciaal voor jou bedacht hebben als dank voor het redden van hun school? Dat is het allerergste soort balen. Want ja, nadat ik Finistere met Brady en Wiki van de piraten had gered, mochten we alle drie een wens doen. De mijne was dat we elk jaar een sandwichwedstrijd zouden houden, omdat er een duidelijk tekort bestond aan culinaire wedstrijden bij ons op school en het mijn levensdoel is om de grootste chefkok van het universum te worden. Nou, dat hebben ze gedaan en het is ze best goed gelukt om echt iets van de wedstrijd te maken. Maar toen het eindelijk zover was en ik mijn Michelinsterwaardige, driedubbele sandwich met varkensbuikspek (een extravagante variatie op een klassiek Puerto Ricaans gerecht) presenteerde, gaf de jury hem de

derde plaats. Derde. Plaats. Alleen mevrouw Vlad gaf me een tien, en ik weet vrij zeker dat vampiers niet kunnen eten, dus dat was nep.

Dus ben ik nu niet alleen een zesjesleerling en een zesjessporter, maar ook een zesjeskok. En dat betekent dat ik een zesjesmens ben. Javi Santiago: de wandelende zes. Ik weet niet eens of ik daar ongelooflijk boos van moet worden of ongelooflijk verdrietig. Het betekent waarschijnlijk dat ik zonder baan of vrienden bij mijn ouders op zolder zal moeten blijven wonen, tot ik alleen nog maar goed ben als een verhaal om de kinderen uit de straat bang mee te maken. *Het verhaal van Javi de Loser. Pas op voor de talentloze zolderbewoner.*

‘Weet je wat eigenlijk ook een belegde boterham is? Pizza. Denk je dat een normaal denkend iemand ooit een pizza zou laten winnen bij een sandwichwedstrijd? In wat voor wereld leven we?’ Ik wierp mijn handen in de lucht en kermde episch.

Brady had best veel geduld als ik aan mijn boterham-tirades begon. Ze legde een hand op mijn schouder en duwde me zachtjes naar mijn klas.

De eerste helft van de dag ging voorbij alsof niemand had gemerkt dat Gale weg was. Halverwege wiskunde fluisterde Wiki: ‘Wat er vannacht gebeurde heb je waarschijnlijk gedroomd. Maar droomden jij en Brady dan hetzelfde?’

Ja, alsof iedereen weleens droomt over vliegende apen die tekeergaan in de koelkast. Maar ik begon me zorgen te maken dat het schoolhoofd niemand anders dan ons had ingelicht. Waren ze een uitgebreide zoekactie voor haar op touw aan het zetten? Was de politie erbij gehaald?

Gale leek veel te verantwoordelijk om de hele school te ghosten.

En toen, aan het einde van de wiskundeles, begon de intercom te kraken en klonk er een bekende stem. ‘Staat dit dekselse gevaarte aan? Oeps, welzeker! Ahum. Neem me niet kwalijk. Kan iedereen even naar de grote zaal komen? Knapen en deernen altesaam, kom naar de grote zaal van de bovenbouw.’ Ik zette grote ogen op. Zeg alsjeblieft dat ik gelijk had en dat kapitein Ahab, onze krankzinnige ex-walvisjagende leraar, ons nieuwe schoolhoofd zou worden.

Alle leerlingen liepen verward de klas uit en fluisterden over wat er aan de hand kon zijn. ‘Wat denk je, heeft er weer een monster een lokaal kort en klein geslagen?’ ‘Misschien sluipen er weer van die rare piratengasten door de school?’ ‘Hé, misschien loog Billy niet toen hij zei dat hij vorig jaar een draak zag vliegen. Misschien is die terug.’

Na de toestanden van vorig jaar met een heleboel piraten, een draak, een monster en een levensgroot piratenschip had mevrouw Gale Brady, Wiki en mij laten zweren dat we alles geheim zouden houden. Maar daarmee waren de geruchten nog niet weg. Toch kende niemand het echte verhaal van onze school: dat er leraren werkten die uit de geschiedenis of uit verhalen naar het nu waren gekomen, dankzij onze magische tafel. Het was eerst moeilijk geweest. We waren een paar keer maar net aan de dood ontsnapt en je moet wel over bijna-doodervaringen praten om ze te kunnen verwerken. Maar de weinige keren dat we onze mond voorbijpraatten, geloofde niemand ons, dus dat was in orde. Maar toch voelt het heel anders om naar school te gaan als je eenmaal beseft dat je leraren misschien vierhonderd jaar oud zijn, of alleen in boeken

bestaan. Maar tegen de tijd dat het nieuwe schooljaar aanbrak, begonnen we het al gewoon te vinden.

‘Mooi zo, schurftige hondsvotten, op jullie stoeltjes graag!’ Ahab had een megafoon in zijn handen en ik zag helemaal voor me hoe hij precies zo tegen zijn scheepsbemanning stond te schreeuwen. ‘We hebben een belangrijke mededeling en willen geen moment meer verspillen!’ Wiki en ik gingen naast elkaar zitten. Wiki steunde met zijn hoofd op zijn handen, want het was te zwaar om over-eind te houden door alle zorgen die erin zaten. Brady zat een paar rijen verderop, bij de rest van haar groep zes. Ze draaide zich naar ons om en keek ons veelbetekenend aan.

‘Misschien is het jullie opgevallen dat er vandaag een zeker iemand ontbreekt. Nee, mevrouw Gale is niet ziek. Ze lijdt niet aan tering of influenza.’ (Ik denk dat hij griep bedoelde.) ‘Ons geliefde schoolhoofd moest plotseling weg om een noodgeval binnen de familie op te lossen.’

De hele school schrok ervan, waarschijnlijk omdat niemand zich één dag kon herinneren dat Gale niet op school was. Ze was nooit afwezig, en omdat niemand zich kon herinneren wanneer ze begonnen was, zat ze er dus waarschijnlijk al driehonderd jaar lang elke dag. Iedereen begon er hardop over te ratelen, tot Ahab luid zijn keel schraapte.

‘Nou, ze komt snel genoeg weer terug. Waarschijnlijk binnen een paar weken. Maar tot die tijd hebben we een vervangend schoolhoofd om de school te leiden. Mevrouw Gale heeft haar vervanger zelf uitgekozen. Ze is echt een... eh, geweldige... en duidelijk een interessante keuze...’

O jee. Ahab was niet kapot van Gales keus. We zetten ons schrap voor wat er ging komen. Ik ging in gedachten snel de ergste opties na. Meneer Jekyll zou best wel saai

zijn. Don Quichote was veel te vreemd om waar dan ook leiding aan te geven. Mevrouw Sherry-Zade zou te veel tijd besteden aan het vertellen van eindeloze verhalen. O. O, wacht. Er was één nachtmerrieachtige keuze. Maar mevrouw Gale zou toch zeker nooit kiezen voor...

‘Mevrouw Vlad, dames en heren. Mevrouw Vlad is jullie nieuwe schoolhoofd.’

O nee!

Mevrouw Vlad? Vlad is een vampier. En dat bedoel ik letterlijk. Ze drinkt bloed uit een thermosfles. Ze haat zonlicht. Ze is een keer veranderd in een reusachtige vampiervleermuis. O, en ze is veruit de strengste en gemeenste leraar van heel Finistere. Vlad als schoolhoofd is de aller-ergste nachtmerrie van je ergste nachtmerries. Dit was erg. Dit was echt heel erg.

En ik was niet de enige die dat vond. De hele zaal viel stil. Zo stil dat je een speld kon horen vallen. Toen ik om me heen keek, zag ik dat iedereen zijn kin zowat tot op de grond had laten zakken. Als Ahab in een enorme inktvis was veranderd, had de schok niet groter kunnen zijn. Toen hoorde ik een klein meisje in huilen uitbarsten.

Mevrouw Vlad stommelde het podium op. Aan haar gezicht te zien had ze in haar hele leven nog nooit geprobeerd te glimlachen. Ze duwde Ahabs megafoon weg, want ze wist dat iedereen zelfs naar haar zou luisteren als ze fluisterde. Na een dramatische stilte begon ze te spreken.

‘Onder mijn leiding zullen hier wel wat dingen veranderen. Binnenkort zal ik aankondigen wat precies. Verlaat deze zaal nu in volmaakte stilte.’

Het was alsof we in een stomme film zaten. Je hoorde niet eens voetstappen toen we de zaal uit liepen. Heel even

was het alsof alle kleur uit de wereld was weggetrokken. De leerlingen keken elkaar aan alsof ze ineens allemaal uitgeput waren.

‘Welkom op het nieuwe Finistere,’ fluisterde Wiki tegen mij. ‘Hou je vast.’

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Monster Problems*

Verschenen bij Sourcebooks Young Readers, een imprint van Sourcebooks Kids

© 2022 Victor Piñeiro

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding: © David Miles/Shannon Associates; Barbulat/Getty; disk/Getty

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5904 6 (e-book 978 90 261 5916 9)

NUR 282, 283